

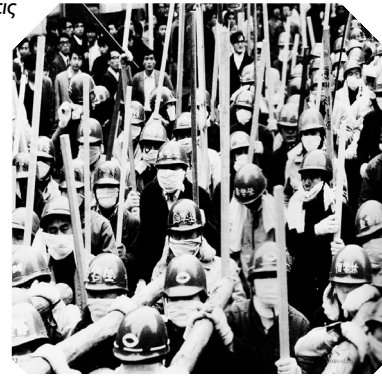
Οι 'άκοιμνες' στιγμές μιας κομψής πόλης.

"Τα δραματικά γεγονότα της Γαλλίας δεν μετέβαλαν μόνο τον ρυθμό της οικονομικής και κοινωνικής ζωής, αλλά και την ίδια την μορφή των πόλεων και ιδίως τη μορφή του Παρισιού. Η πόλη του φωτός, το κομψό Παρίσι έχει πάρει όψη περιχαρακωμένης πόλεως. Σωροί από ακουπιδία έχουν κατακλύσει τους δρόμους, που αποτελούν για τους φοιτητές και τους άλλους απεργούς απόρρητα οδοφράγματα (...)"

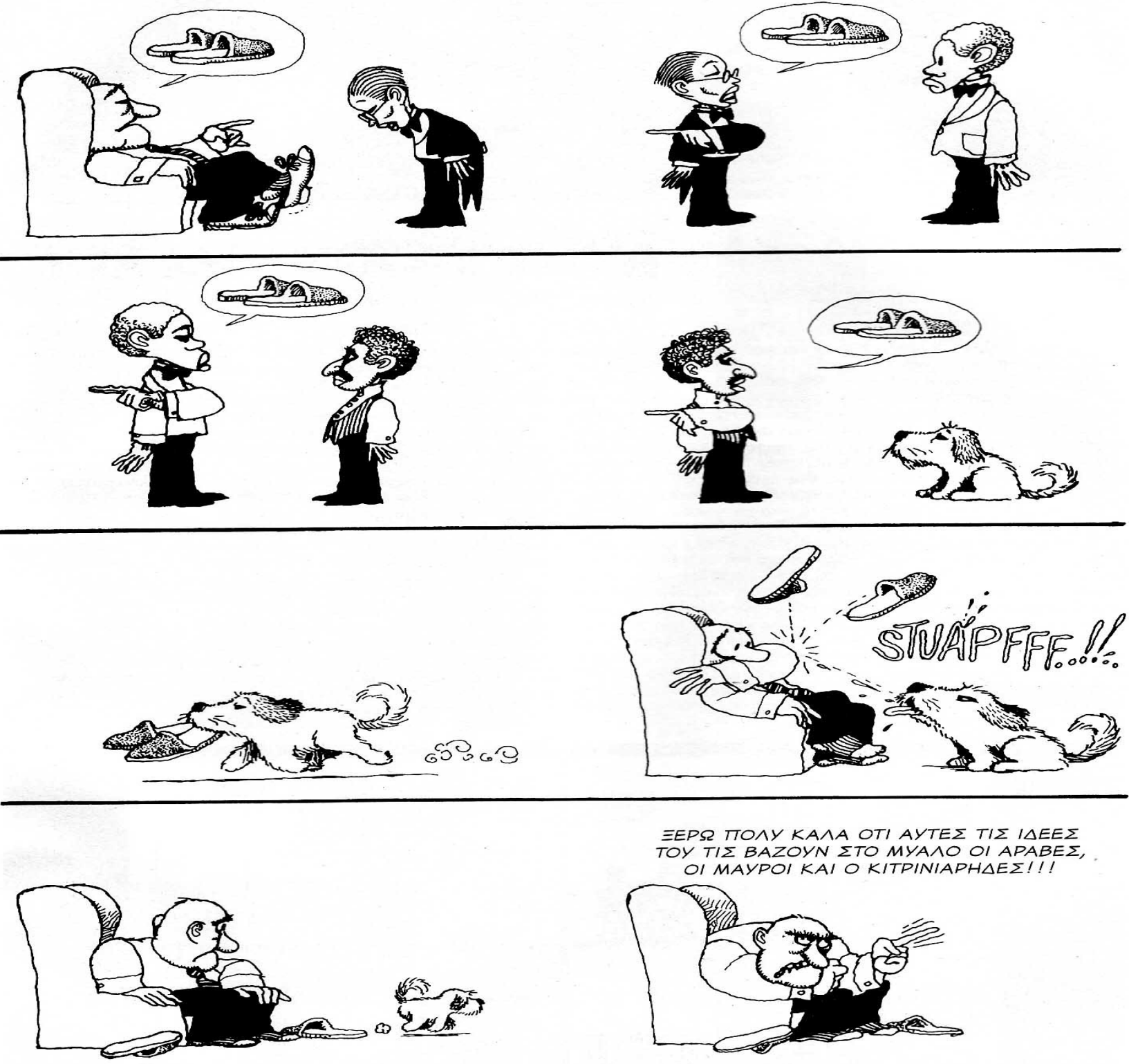
Περιοδικό "ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ", 31 Μαΐου 1968

Το απόγευμα της Πρωτομαγιάς ήμασταν στο Πεδίο του Άρεως. Δεν πήγαμε για skate, αλλά στην συγκέντρωση των caballeros, όλων αυτών των κούριερ, ντελιβεράδων και εξωτερικών που έχουν αποφασίσει να πάρουν τον δρόμο στα χέρια τους. Γιατί τα απαιτητικά αφεντικά και οι ακόρταγοι πελάτες χρειάζονται 'ειδική μεταχείριση'. Σαν να λέμε μια αυτοοργανωμένη απεργία, ακριβώς την ημέρα που στη συνείδηση (:) των μικροαστών έχει καθιερωθεί ως 'γιορτή των λουλουδιών'.
Η αφίσα προέτρεπε τους 'βασιλιάδες - καταναλωτές' να φτιάξουν κανένα αυγό, μιας και τα "παιδιά με τα παπιά" απεργούσαν (και θα αργούσαν...). Κάπως έτσι, βγήκαμε στο δρόμο και κατηφορίσαμε στον Πειραιά. Ήμασταν αρκετοί και σταδιακά αυξανόμασταν (ευτυχώς κάποιοι ακόμη επέλεγον τη συμμετοχή και όχι την παρατήρηση όταν κάτι συμβαίνει μπροστά τους), πετάξαμε τρικάκια, φωνάξαμε συνθήματα και προκαλέσαμε βραχυκύκλωμα στις οδικές και εγκεφαλικές αρτηρίες της μητρόπολης. Και για να μην ξεχνιόμαστε: **Δεν είμαστε παιδιά δεν είμαστε παπιά είμαστε εργάτες γαμώ τα αφεντικά...**

21 Οκτώβρη 1968, Ιαπωνία. Πορεία εκατοντάδων φοιτητών του συνδικάτου zengakuren κατά του πολέμου στο Βιετνάμ.

ΟΜΙΛΟ

ΣΧΙΖΟ

ΣΧΑ
πράξεις σε
καρτα πόλημον

#6, Μάιος '08

στην κοινωνία του θεάματος...

το αληθινό
είναι μια στιγμή

του ψεύτικου

Η ΜΑΝΩΛΑΔΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδυσώπητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφηνμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολιτοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητα του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηγεί ολόκληρος από το κεφαλαίο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φετιχό αλλά και εξεγερμένο, εμπόρευμα αλλά και καταστροφές του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς-να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτικός προλετάριος. P.K.-A.Φ.

Το σχιζό είναι ένα έντυπο δρόμου που μοιράζεται χέρι με χέρι σε 1.500 αντίτυπα στους δρόμους της αθήνας. Κι αυτό γιατί επιλέγουμε να δράσουμε ενάντια σε κάθε είδους μεσολάβηση στα πλαίσια του κοινωνικοταξικού ανταγωνισμού, στο βαθμό που μας αναλογεί. Αποτελεί μια έκδοση της πολιτικής ομάδας ΣΑΧ. Αν δεν το βρείτε, θα σας βρει αυτό!

e-mail:
saxgk@yahoo.gr

Είναι άραγε κανένας που δεν ξέρει τις συνθήκες ζωής των μεταναστών προλεταρίων σε όλη την Ελλάδα και τις ακόμη πιο σκληρές στην επαρχία; Από τις νάρκες στα σύνορα, τους συνοριοφύλακες, τα κυνηγητά και τις σφαίρες, έως τα σαπιοκάραβα που βουλιάζουν; Και από εκεί κατευθείαν σε σκατοδουλίες με εξαντλητικά ωράρια, 12ωρα, 14ωρα στον ήλιο, να μένουν δέκα-δέκα σε παράγκες, για τις οποίες πληρώνουν υπέρογκα ποσά. Και μετά τη δουλειά ρατσισμός, βλέμματα στα λεωφορεία, γκετοποίηση, νεοαζι...

18 χρόνια τώρα η Ελλάδα έχει γυρίσει στον μεσαιώνα τσακίζοντας τους προλετάριους με αντάλλαγμα ποτάκια σε iv κλάμπ, γκλαμουριά, αυταπάτες ανέλιξης, εξοκικά... Δεν είναι και άσχημα τα καθάρματα αυτού του τόπου έγιναν και αφεντικά χάρις στους μετανάστες εργάτες.

Και όμως δεν είναι δύσκολο να φανταστείς πως τα πράγματα δεν θα μείνουν για πάντα έτσι. Άμα αντιμετωπίσεις τους προλετάριους σαν δουλοπάροικους του μεσαιώνα αργά ή γρήγορα θα βρεθείς μπροστά σε μια εξέγερση των δούλων.

Έχουμε ξαναμιλήσει μέσω αυτού του εντύπου για την πορεία των 2.000 Αφγανών μεταναστών στην Πάτρα τον Γενάρη και τον Φεβρουάριο. Μια πορεία ουσιαστικά οργανωμένη από τους ίδιους, απάντηση στη φασιστική επιχείρηση σκούπα, που με τις ευλογίες των μικροαστών και των μαγαζατόρων της περιοχής, είχε ξεκινήσει εκείνες τις μέρες. Δυο πορείες που με τη δυναμική τους κατάφεραν να βάλουν ένα φραγμό στη ρατσιστική επίθεση που δέχονταν, που έδειξαν πως οι μετανάστες εργάτες δεν έχουν ανάγκη ούτε απο μκο που τους λυπούνται, ούτε από πατρώνες της αριστεράς.

Στη Μανωλάδα, ένα σκατοχώρι της Ηλείας, οι μετανάστες εργάτες στα χωράφια της φράουλας, δούλευαν μέχρι τελικής πτώσης, εμέναν σε παράγκες που τους νοικιάζαν τα αφεντικά της περιοχής κατά δεκάδες πληρώνοντας 30ε το κεφάλι για νοίκι. Μισθοί πείνας και μετά ο γνωστός βλαχορατσισμός, νεοφασισμός της πανέμορφης Ηλείας των παιδεραστών και των χασισοκαλλιεργητών.

Και όμως οι μετανάστες εργάτες κατάφεραν να μιλήσουν και να οργανωθούν. Και έτσι στα μέσα του Απριλίου κατέβηκαν σε δυναμική απεργία ζητώντας μεγαλύτερο μισθό και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Μια δυναμική απεργία που οδήγησε σε συγκρούσεις με απεργοσπαστές αλλά και με τους φασίστες-αφεντικά-κατοίκους. Μια δυναμική απεργία που κατέληξε στο να σαπίσουν πολλές από τις φυτείες, μιας και για 20ε που δίνουν κανείς δεν βρέθηκε να κάνει αυτή τη δουλειά. Τελικά αφού η τρομοκρατία των ένοπλων αφεντικών δεν πέρασε, το μεροκάματο αυξήθηκε στα 26ε (το αίτημα ήταν 30ε).

Και να που σιγά σιγά οι μετανάστες αρχίζουν να δείχνουν την ταξική τους δύναμη. Μόνοι τους και χωρίς φιλάνθρωπους οδηγητές. Ταξικά, επιθετικά, συλλογικά. Και είναι σίγουρο πως δεν έχει τελειώσει εδώ αυτή η ιστορία.

Ο πολυεθνικός εργάτης είναι εδώ λοιπόν. Ωραία.

Μια διαφήμιση για να ξερνάς...

Μετά από τόσα χρόνια...
κι όμως το σώμα μας ακόμη δεν μας ανήκει

Μια διαφήμιση που ξερνάει βία...

Μια διαφήμιση που επιβεβαιώνει για άλλη μια φορά πως το σώμα μας δεν μας ανήκει... πως η βία που νιώθουμε καθημερινά σαν γυναίκες έχει γίνει ένα με την ζωή μας, δεύτερο πετόσι.

Και εσύ (μιλάμε για την όμορφη κοπέλα που μοστράρεται στο ταμπλό) συμβολίζεις την ιδανική γυναίκα. Αποδεικνύεις όλο "χάρη" πως οι γυναίκες είναι "εύκολες", ότι θα ήταν κατευχαριστημένες και γεμάτες αιώνια ευγνωμοσύνη άμα είναι... από κάτω. Γι' αυτό και στέκεσαι εκεί όλο χαμόγελο... έτοιμη για να σε γαμήσουν... γιατί όλος ο αντρικός πληθυσμός θα ήθελε να σε δοκιμάσει... δηλαδή οι τέντες θα πουλήσουν για τα καλά.

Έτσι και αλλιώς η κυδιαιότητα, ιδίως όσον αφορά τις επιθέσεις που δέχεται το γυναικείο σώμα, δεν επιδέχεται φραγμούς. Γιατί οι γυναίκες από πάντα έπρεπε καταρχήν να είναι σεξουαλικά πλάσματα, ελκυστικά αντικείμενα ηδονής και σεξουαλικής εκτόνωσης των αρσενικών. Και καμιά γυναίκα δεν μπορεί να δραπετεύσει απ' αυτή την ταυτότητα. Είναι το αντικείμενο εκείνο πάνω στο οποίο μπορεί να αποφορτιστεί το σεξουαλικό δυναμικό του πιο φετιχοποιημένου σωματικού μέρους, του πέους. Γιατί το πέος ακόμη και σήμερα θεωρείται το πρωταρχικό όργανο ηδονής και για τα δύο φύλα. Παρόλο που οι φεμινίστριες το έχουν ξεκαθαρίσει εδώ και πολύ καιρό: είτε το πέος είναι απαραίτητο για την σεξουαλική ικανοποίηση, είτε όχι, σίγουρα πάντως δεν είναι απαραίτητο για την γυναικεία.

Το ενδιαφέρον όμως με την εκμετάλλευση του γυναικείου σώματος στον σημερινό καπιταλιστικό κόσμο είναι ότι η υποτιθέμενη παθητικότητα του θηλυκού σε σχέση με την ενεργητικότητα του αρσενικού (ωάριο- σπερματοζωάριο) δεν υπηρετεί μονάχα την επιβολή ενός ρόλου που θέλει την γυναίκα καλή σύζυγο και μητέρα για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, όπως άλλοτε. Το γυναικείο σώμα πλέον κατατεμαχίζεται στο βωμό του εμπορεύματος και του θάματος. Πουλιέται και αγοράζεται μισοτιμής σε ένα ατελείωτο κυνήγι, αυτό του καταναλωτικού οργασμού. Πρόκειται δηλαδή για την επιβολή μιας νέας μορφής ελέγχου και πειθάρχησης και μάλιστα πολύ βασικής για τις μετασχηματιζόμενες κοινωνικές σχέσεις. Η πειθάρχηση δεν ασκείται μόνο για να ελέγχεται η "ομαλή σεξουαλικότητα" του ατόμου, που για τις γυναίκες θεωρείται η τεκνοποίηση, ασκείται και για χάρη μιας νέας νόρμας που θέλει τον καταναλωτή κυρίαρχο σε αυτό που λέμε ερωτικές σχέσεις.

Ερωτευτείτε γιατί χανόμαστε!

Το κακό το ήατι του βύρωνα

Τι περνάει μέσα από το μυαλό σου όταν βγαίνεις για τις νυχτερινές σου βόλτες στον Βύρωνα; Το έχεις προκεδιασμένο; Πηγαίνεις, βρίσκεις τους στόχους σου, το εξετάζεις, ζυγιάζεις, καταστρώνεις σχέδιο και το εκτελείς με μαθηματική ακρίβεια; Ή μήπως βγαίνεις με τις σκέψεις ανάκατες μες στο κεφάλι και ό,τι βρεθεί μπροστά σου; Και πως γυρνάς τα βράδια; Υπάρχει μέθοδος; Υπάρχει ηοηκί; Είναι κάποιο σχέδιο που απηώς δεν το καταθαβαίνουμε; Το ξέρεις ότι οι εφημερίδες σε λένε τρελό; Το ξέρεις όμως, πως σε κατηγορούνε γιατί είσαι αποδοτικός; Το ξέρεις, γιατί έχεις οπείρει τον τρόπο σε όλη την ανατολική Αθήνα. Το ξέρεις, γιατί ο ύπνος όλων των μικροαστών είναι πια για πάντα ταρναγμένος από τον τρόπο. Και γι' αυτό φταις εσύ. Το ξέρεις, γιατί σίγουρα είσαι περήφανος (και γιατί να μην είσαι; Η δουλειά σου είναι πράγματι άριστη ποιότητας). Ο ύπνος όλων αυτών, που δουλεύουν όλη την εβδομάδα, για να μπορέσουν να τρῖψουν το αυτοκίνητο όλη την Κυριακή. Όλων αυτών που μεροδοϋή μεροφά, δανείστηκαν με 100 δόσεις και έσκυψαν το κεφάλι στη δουλειά για να πάρουν ένα καλύτερο αυτοκίνητο από του γείτονα. Όλων αυτών που μας κληνήσαν, όταν ήμασταν μικροί, γιατί πέσαμε επάνω στο πολύτιμο αυτοκίνητό τους με το ποδήλατο. Όλων αυτών που μαρσάρουν δολοφονικά στους δρόμους επιδεικνύοντας τα κυβικά που τους πείπουν. Του αφεντικού μου, του αφεντικού σου, και του βθαμμένου της γειτονιάς. Μας έχεις κλέψει τις καρδιές "εμπρηστή των αυτοκινήτων με κουκούλες του Βύρωνα". Μας έχουν κλέψει την καρδιά οι νυχτερινές σου βόλτες που σαν νέος μουρησιότερης γυρνάς, ώσπου να βρεις καμιά ξεχασμένη Ferrari SUV καλυμμένη με κουκούλα, και να κώσεις κρυφά και ύπουλα το φουρνιέλο στην ναυαρχίδα του εχθρού. Μας έχει συνεπάρει η απλή ηοηκί σου: ό,τι έχει κουκούλα, το έχει κάποιο ψώνιο που έχει λυσάξει με το αυτοκίνητό του, και πρέπει να καεί. Είσαι ένας σύγχρονος ήρωας της μητροπόλης μας. (ή είσαι απλά θεόμουρνος, απλά και ποιος μπορεί πραγματικά να διακρίνει τη διαφορά;)

Τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά

Γαλάτσι

Στις 12/4 πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική διαδήλωση στο Γαλάτσι, μια διαδήλωση που διεκδίκησε δυναμικά τον χώρο και τον χρόνο της. Διάφοροι φασίστες της περιοχής νόμιζαν ότι θα έχουν τους τοίκους και τους δρόμους δικά τους και να επιτίθενται σε όποιους δεν γουστάρουν, όπως είχαν κάνει κάποιους μήνες πριν σε ξένο μικροπωλητή. Σε πολλά τέτοια περιστατικά, μεγάλη μερίδα της ελληνικής κοινωνίας σφουρίζε αδιάφορα όταν δεν βγαίνει έξω να χειροκροτήσει ανοικτά. Τα πράγματα όμως δεν έχουν μόνο αυτήν την πλευρά γιατί πολλοί και πολλές είναι αυτοί που δεν γουστάρουν τις φασιστικές μαλακίες και επιλέγουν την επίθεση. Οι τοίχοι και οι δρόμοι είναι δικά μας και το δείξαμε εκείνο το πρωί. Πολλοί ήταν που το ακούσαν και θα το θυμούνται. **Σ'αυτή τη γειτονιά δεν είναι όλοι μπάτσος έξω οι φασίστες από το Γαλάτσι.**

Ο εθνικός κορμός έφαγε μήντια και έχεσε bloggers

Πολλά ακούγαμε για τα blogs και τους bloggers και όλα αυτά τα εκπληκτικά που κατά καιρούς πετύχαιναν. Ξέρετε τώρα, συγκεντρώσεις για την Πάρνηθα, "συμμετοχική δημοσιογραφία", ανάδειξη των λαϊκών μήντια. Ωραία όλα αυτά, αλλά εμάς κάτι μας βρώμαγε. Είπαμε να το ψάξουμε και λίγο παραπάνω. Γιατί τόσος λόγος απ'όλους βρε παιδιά μου. Τα παρακάτω είναι κάποια αποσπάσματα, κυρίως για τη σχέση των blogs με τα κυρίαρχα μήντια, από ένα τετρασέλιδο κείμενο που στείλαμε στο περιοδικό Αυτό τ.19 (δύμηνη έκδοση για τη σύνθεση των αυτονομιών), και που οι συντρόφοι και οι συντρόφισσες δημοσίευσαν. Αν δεν το παίρνετε, καιρός να αρχίσετε...

Τα μήντια για τους bloggers

...Πως τα μμε έχουν βρεθεί να κάνουν αγάπες με αυτούς που υποτιθεται απεργάζονται την καταστροφή τους; Αυτοκαταστροφικές τάσεις; Τελικά μαλάκας είναι ο Αλαφρούζος;

Πέρα από τις μεγαλοστομίες διαφόρων στα blogs τους, η αλήθεια είναι οτι η όλη φάση έχει να προσφέρει πολλά στη σωστή λειτουργία των μμε και αυτό τα μμε το βλέπουν. Η κατάσταση έχει ως εξής: Ας υποθέσουμε πως έχουμε αποσπάσματα, κυρίως για τη σχέση των blogs με τα κυρίαρχα μήντια, από ένα τετρασέλιδο κείμενο που στείλαμε στο περιοδικό Αυτό τ.19 (δύμηνη έκδοση για τη σύνθεση των αυτονομιών), και που οι συντρόφοι και οι συντρόφισσες δημοσίευσαν. Αν δεν το παίρνετε, καιρός να αρχίσετε...

Πέρα από τις μεγαλοστομίες διαφόρων στα blogs τους, η αλήθεια είναι οτι η όλη φάση έχει να προσφέρει πολλά στη σωστή λειτουργία των μμε και αυτό τα μμε το βλέπουν. Η κατάσταση έχει ως εξής: Ας υποθέσουμε πως έχουμε αποσπάσματα, κυρίως για τη σχέση των blogs με τα κυρίαρχα μήντια, από ένα τετρασέλιδο κείμενο που στείλαμε στο περιοδικό Αυτό τ.19 (δύμηνη έκδοση για τη σύνθεση των αυτονομιών), και που οι συντρόφοι και οι συντρόφισσες δημοσίευσαν. Αν δεν το παίρνετε, καιρός να αρχίσετε...

Σκέψη πρώτη: ένας δημοσιογράφος προφανώς δεν γίνεται να βρίσκεται παντού, ούτε μπορεί να γνωρίζει την προϊστορία μιας κατάστασης πριν αυτή αρχίσει να ενδιαφέρει το πλατύ κοινό. Αν τώρα κάποιος, εθελοντικά, φροντίζουν να δίνουν ανταποκρίσεις για το καθετί και αν μάλιστα σε αυτές έχουν πρόσβαση οι δημοσιογράφοι, αν κάποιος φροντίζουν να τους παραδίδουν καταγεγραμμένο το ιστορικό μιας πληροφορίας πολύ πριν αυτή κινηθεί το ενδιαφέρον, γιατί να χαλιέται ο δημοσιογράφος; Σκέψη δεύτερη: Αν βλέπουμε τα μέσα σαν μηχανισμούς διαμεσολάβησης, τότε το ζητούμενο γι'αυτά δεν είναι να γνωρίζουν, όσο καλύτερα και όσο αναλυτικότερα γίνεται, τι είναι αυτό που πουλάει; Και το πως αυτό θα πρέπει να ληφθεί για να πουλήσει; Γιατί να χαλαστούν όταν κάποιος τους πουν "όχι, μην παίζεις το άλφα, το βήτα είναι αυτό που θα πουλήσει". Και είναι αυτό ανατρεπτικό ή απλώς τους βοηθά να κάνουν καλύτερα την δουλειά τους;

Σκέψη Τρίτη: Γιατί να μην χαίρονται με το νέο τσάμπα εργαλείο δημοσκοπήσεων; Θα υποκαταστήσουν τα blogs τα μήντια; Αναμένεται, λοιπόν, η επαλήθευση της προφητείας των bloggers για την καταστροφή των εταιρικών μήντια και την αντικατάστασή τους απο λαϊκά μμε; Σε καμιά περίπτωση απαντάμε εμείς. Τα blogs, και όσο περνά ο καιρός φαίνεται όλο και καθαρότερα, αποτελούν πράγματι το μέλλον των μμε. Όχι όμως ερχόμενα σε ρήξη μεταξύ τους, αλλά αποτελώντας ένα όλο και πιο σημαντικό εξάρτημά τους. Οι bloggers, με τη μαζική εθελοντική τους εργασία, κάνουν ένα μεγάλο δώρο στα μήντια, ένα δώρο που πιο πριν θα φάνταζε ουτοπικό. **Τους προσφέρουν τα διαδραστικά μμε.** Τα μέσα πρέπει να ταιριάζουν στην εποχή τους. Δεν θα γινόταν να βρισκόμαστε στην εποχή του ατομισμού και της κινητικότητας, του κατακερματισμού των εργατικών τόπων, του just in time, και της ελαστικοποίησης της εργασίας και να λειτουργούσαμε με μέσα που θα παρέπεμπαν σε μεταπολεμικές εποχές. Τα μμε δεν κινδυνεύουν απο τα blogs, αντίθετα τα blogs είναι το όχημά τους για το μέλλον και όποιο μέσο δεν το καταλαβαίνει πραγματικά οδηγείται στην εξαφάνιση. **Να πάνε στον διάολο. Και όσοι επιβιώσουν να τους στείλουμε εμείς.**